

- * Hoper berben clom
 en (2e bekl.) -repen alle - te bekl
 beschikkingen op 5 april 2006.
- * Hoper berben door 07/1
 en (2e bekl.) tegen een vnsin- op 5/4/2000 te bekl

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE**
 zeventiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
 haar openbare terechtzitting van **22 maart 2006**
 het hiernavolgend **VONNIS** gewezen:

Not.nr. 66.74.695/977

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. op _____, chauffeur, geboren te _____
 wonende te _____ ;
2. op _____, zonder beroep, geboren te _____
 wonende te _____ ;
3. op _____, mijningenieur, geboren te _____
 wonende te _____ ;
4. op _____, zonder beroep, geboren te _____
 wonende te _____ ;

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. de eerste (eigenaar), de tweede (eigenaar), de derde (architect) en de vierde (aannemer) op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 februari 1997 (stuk 14) tot en met 31 augustus 1997 (stuk 29):

- bij inbreuk op artikel 44 § 1-1., 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van

grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

door het niet naleven van de vergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen op 30 september 1996 (stuk 8) namelijk het voorzien van een bovenverdieping.

gelegen in recreatiegebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 83 verso).

B. de eerste (eigenaar) en de tweede (eigenaar) vanaf 28 november 1997 tot en met de dag der dagvaarding:

- bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-7°, 66 tweede, derde, vierde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen het gebruik van vergunde gebouwen te hebben gewijzigd voor zover deze wijziging is opgesomd in een door de Vlaamse regering vast te leggen lijst, terzake in strijd met artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van som-

mige gebruikswijzigingen en artikel 54 van het decreet van 12 november 2003 waarbij artikel 192bis in het decreet van 18 mei 1999 wordt ingevoegd waardoor het hoger vermeld besluit met terugwerkende kracht vanaf 9 september 1984 tot 1 mei 2000 wordt opgenomen.

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149, 192bis 5° en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, te hebben uitgevoerd namelijk door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Met de omstandigheid voor de tenlastelegging A dat de derde (architect) en de vierde (aannemer) personen zijn die wegens hun beroep of activiteit, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen, of in huur hebben, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid voor de derde (architect) en de vierde (aannemer) dat de tenlastelegging A gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakers en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede (eigenaars) dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De verjaring van de strafvordering voor de derde (architect) en de vierde (aannemer) tijdig en regelmatig gestuit zijnde binnen de vijf jaar te rekenen van de dag waarop het misdrijf werd gepleegd, met name en ondermeer door daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het proces-verbaal d.d. 8 januari 2002 (stuk 33).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: vakantieverblijf. 4 a 13 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op en
geboren te op beiden wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 30/12/1996 geregistreerd op 07/01/1997.

Gezien de processen-verbaal;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn voordracht der zaak en in zijn eis;

Gehoord de eerste en tweede beklagde in hun antwoorden en verdediging voorgedragen door henzelf en bijgestaan door hun raadsman mr.

advocaat te

Gehoord de derde beklagde in zijn antwoorden en verdediging voorgedragen door henzelf en bijgestaan door zijn raadsman mr. loco mr.

advocaat te

Gehoord de vierde beklagde in zijn antwoorden en verdediging voorgedragen door henzelf en bijgestaan door zijn raadsman mr. advocaat te

De zaak werd in beraad genomen op 8.2.2006.

De eerste en tweede beklagde zijn eigenaar van een onroerend goed gelegen te gekend ten kadaster onder dit ingevolge akte aankoop van 30/12/1996.

Het goed is volgens het gewestplan (KB 7/11/1979) gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie.

De verbalisanten stelden vast dat er in de beide dakvlakken een "dakvlakraam" was geplaatst, dat de bovenverdieping voorzien was van kamers, dat de muuropeningen in de zijgevels gewijzigd waren, dat er een betonnen terras geplaatst was aan de voor-gevel, dit in strijd met respectievelijk de verkavelingvoorschriften en de bouwvergunning.

De beklagden werden ingeschreven op het adres op 8/12/1997.

De eerste beklagde verklaarde dat de werken, namelijk het bouwen, werden aangevangen in februari 1997 en beëindigd in augustus 1997 (stuk 29); zij zouden het nodige doen om een regularisatie te bekomen; de architect was de derde beklagde; hij verklaarde dat er wijzigingen werden uitgevoerd in strijd met het goedgekeurd plan. De werken werden uitgevoerd door de waarvan de vierde beklagde zaakvoerder was.

Bij beslissing van 30/09/2002 verleende het College van Burgemeester en Schepenen van toestemming tot regularisatie voor de dakramen, het weglaten van een keukenraam en het aanleggen van een betonverharding voor het ter-

ras. Tevens werd gestipuleerd : *“ zoals in de oorspronkelijke vergunning vermeld, wordt de aandacht er uitdrukkelijk op gevestigd , overeenkomstig de wetgeving terzake, er in de bedoelde constructie geen permanente bewoning mag worden ondergebracht; verder mogen er in het dak geen dakkamers worden aangebracht.”*

Door het College van Burgemeester en Schepenen werd geen herstellvordering ingeleid : *“ daar het gebied voor verblijfsrecreatie door de opmaak van een nieuw BPA gaat veranderen in recreatief woongebied.”* (stuk 5).

In de zitting van 1/12/2003 werd door het College van Burgemeester en Schepenen wel beslist om een meerwaarde te vorderen, zijnde 10.690 euro.

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering ingeleid bij schrijven van 2/12/2004.

Deze vordering bestond in het herstel in de oorspronkelijke toestand, zijnde:
verwijderen van de kamers op de bovenverdieping;
verwijderen van alle afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats;
het weekend verblijf niet langer permanent bewonen.

Tevens werd het opleggen van een dwangsom gevorderd van 125 euro per dag in geval van niet naleving van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Bij schrijven van 20/05/2005 werd een aangepaste herstellvordering ingediend, die qua inhoud dezelfde is als de vorige.

Ten gronde

De in hoofde van de beklagden aangehouden tenlasteleggingen zijn blijkens de in het strafdossier voorhanden zijnde objectieve gegevens op een afdoende wijze bewezen.

De gegrondheid van de tenlasteleggingen werd door de derde en de vierde beklagde niet betwist.

Bestrafing

De bestraffing dient bepaald te worden rekening houdend met de aard en de ernst van de feiten alsmede met de persoonlijkheid van de beklagden.

De inbreuken op de regelgeving inzake stedenbouw zijn objectief beschouwd ernstig, ze beogen immers de organisatie en instandhouding van een leefbare gemeenschap en dit in het belang van elke burger.

De eerste en tweede beklagde wisten duidelijk dat ze in overtreding waren. Er dringt zich een bestraffing op zoals hierna bepaald.

De derde beklagde bekende in de fout te zijn gegaan; de vierde beklagde diende te weten dat hij in de fout ging.

Door de derde en de vierde beklagde werd de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gevorderd.

Het Openbaar Ministerie verleende gunstig advies voor de derde beklagde en ongunstig advies voor de vierde beklagde.

Zonder de ernst van de gepleegde inbreuken te miskennen, doch rekening houdend met het blanco strafrechtelijk verleden van de beide beklagden kan op hun verzoek worden ingegaan, zoals hierna bepaald.

Overwegende dat de verscheidene feiten hierboven vermeld sub A en B ten aanzien van eerste en tweede beklagde de uitvoering zijn van één ongeoorloofd besluit; dat zij in zodanig verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten beschouwd worden en dus maar één misdrijf uitmaken, zodat in toepassing van art.65 van het Wetboek van strafrecht, wegens die misdrijven, slechts één straf, namelijk de zwaarste, behoort te worden uitgesproken;

Herstelvordering.

De beslissing van 30/09/2002 van het College van Burgemeester en Schepenen van tot een gedeeltelijke regularisatie, de beslissing van 1/12/2003 tot het vorderen van een meerwaarde van 10.690 euro en het niet stellen van een herstelvordering : “ *daar het gebied voor verblijfsrecreatie door de opmaak van een nieuw BPA gaat veranderen in recreatief woongebied.*” (stuk 5) enerzijds, en anderzijds de herstelvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ingeleid bij schrijven van 2/12/2004, zijn met elkaar in tegenstrijd.

De “Hoge Raad voor het Herstelbeleid” (HRH) werd opgericht bij decreet van 4 juni 2003, houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 (de organisatie van de ruimtelijk ordening wat het handhavingsbeleid betreft).

Art. 198 bis van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd door art. 11 van het decreet van 4/06/2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluidend advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

De Hoge Raad voor Herstelbeleid werd samengesteld bij Besluit van de Vlaamse Regering van 22/07/2005.

Het huishoudelijk reglement aangenomen door de HRH werd door de Vlaamse Regering goedgekeurd op 16/12/2005.

Eén van de taken van de HRH is het verlenen van een eensluidend advies over de bij de rechtbank in te leiden vordering van de herstelmaatregel van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen bij vastgestelde bouw-misdrijven en dit conform art. 149 §1 eerste lid van het decreet van 18/05/1999.

Dit eensluidend advies – dat derhalve bindend is voor de vorderende overheid – is een substantiële pleegvorm en moet voorafgaand worden ingewonnen voor de vordering bij

het parket aanhangig wordt gemaakt.

Er dient te worden aangenomen dat dit eensluitend advies een onafscheidelijk deel uitmaakt van de gerechtelijke procedure met dien verstande dat de rechter geen herstelmaatregelen kan bevelen indien dit advies niet voorligt.

Met betrekking tot de reeds ingediende vorderingen bepaalt art. 198 bis van het decreet van 18 mei 1999:

“ De rechter kan ingediende vorderingen voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 maar die nog niet voor eensluitend advies werden voorgelegd aan de Hoger Raad voor het Herstelbeleid, alsnog voorleggen voor eensluitend advies aan de Hoger Raad voor het herstelbeleid.”

Het voormelde artikel stelt dat de rechter “kan”, hetgeen derhalve een appreciatiebevoegdheid voor de rechter inhoudt.

Teneinde deze appreciatiebevoegdheid in te vullen, dient terug gegaan te worden naar de bedoelingen van de wetgever bij het oprichten van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

Bij het voorstel van decreet werd gesteld: *“ Er is behoefte aan een autonoom en onafhankelijk orgaan, los van politieke beïnvloeding, dat de beslissingen van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur evalueert en toetst aan het gelijkheids- en redelijkheidsbeginsel.”* (Parl.St.VI.Parl. 2002-2003, nr. 1566- nr.1- 7).

De minister stelde : *“ dat momenteel in het handhavings- en herstelbeleid AHROM vaak tegelijkertijd rechter en partij is. Enerzijds is er de afdeling Stedenbouwkundige vergunningen, die vergunningen tekent, en anderzijds de afdeling Bouwinspectie, die de dossiers opvolgt.”*; dat de *“Hoge Raad zal als het ware fungeren als een filter tussen de minister, administratie en de rechterlijke macht “* (Parl.St.VI.Parl. 2002-2003, stuk 1566- 7, 27).

Het belang van het advies van de HRH is derhalve duidelijk, het is voor de burger een waarborg van onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Tevens staat de HRH garant voor een deskundige, volledige en genuanceerde samenvatting van het dossier met betrekking tot de herstellvordering.

Uit het verslag bij het voorstel van decreet dient het hiernavolgende geciteerd te worden : *“.....De rechtbank heeft nu bij een uitspraak over de herstelmaatregelen weinig ruimte om rekening te houden met de diverse aspecten van de zaak, zoals het ogenblik van het misdrijf, de sociale omstandigheden en de nabije toekomst waarbinnen het misdrijf kan opgelost worden. Dergelijke elementen kunnen momenteel niet in overweging genomen worden....”* (Parl.St.VI.Parl. 2002-2003, nr. 1566- nr.1-6,7).

Dat de HRH bij het opmaken van haar advies met alle aspecten rekening zal kunnen houden.

Tevens wordt gesuggereerd dat de HRH bij de aanvang van zijn werkzaamheden een

aantal objectieve criteria zal bepalen, zoals de zwaarte van het stedenbouwkundig misdrijf en het ogenblik waarop het misdrijf is gepleegd. (Veerle Tollenaere, " Het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening opnieuw gewijzigd " Tijdschrift voor Milieurecht 2004,I,4).

De rechtbank is van oordeel dat de waarborgen, die m.b.t de herstellvordering aan de burger worden geboden, belangrijk zijn en dat deze waarborgen hem derhalve niet kunnen ontnomen worden. ○

De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ingeleid bij schrijven van 2/12/2004, dient voor eensluidend advies te worden voorgelegd aan de Hoge Raad voor Herstelbeleid en dit conform de bepalingen van art. 198 bis van het decreet 18 mei 1999.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

art. 91 K.B.28.12.1950 verv.K.B.29.7.92 gew.K.B.23.12.93 gew.K.B.11.12.01(€);(gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190 ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew.art.36

wvv 07.02.2003;(opdecieimen)

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 65, 66;

Wet van 29 juni 1964, art. 3 en 6; gew.W. 10.2.1994 & W.22.3.99; (opschorting)-

W. 1.8.1985,art. 28,29; gew. W. 24.12.1993,art. 3 & W.22.04.03; K.B. 18.12.1986, art.58; gew.K.B.

19.12.2003, art.45 WVV 07.02.2003; gew. art. 1 K.B. 31.10.2005);

EG Verordening nrs.1103/97, 974/98 & 2866/98 van de Raad van 17.6.97, 3.5.98 & 31.12.98(€);

art. 2,3,4,6,9 Eurowet 78 d.d. 26.6.2000;KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

art. 3 Eurowet 77 d.d. 30.06.2000;KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende:

op tegenspraak;

Veroordeelt de eerste en tweede beklagde elk voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B samen tot een geldboete van VIJFTIG EURO, met 45 opdecieimen verhoogd [= x 5,5], 275 euro bedragende;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboeten zullen kunnen **vervangen** worden door een gevangenisstraf van 15 DAGEN;

Verklaart de tenlastelegging A in hoofde van de derde en vierde beklagde bewezen;

Gelast DE GEWONE OPSCHORTING van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van de derde en vierde beklagde voor een duur van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden;

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, met 45 opdecimen verhoogd, € **137,50** bedragende, te betalen bij wijze van **bijdrage** tot financiering van het **fonds** tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de eerste en tweede beklagde elk éénmaal deze som;

Legt tevens aan de vier veroordeelden een **vergoeding** op van elk € **25** als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken;

(K.B. 11.12.'01 tot wijz. K.B.23.12.'93 -Wet 28.07.'92)

Kosten: Veroordeelt de beklagden solidair tot de gerechtskosten deze in hun geheel begroot op: 192,00 euro;

Alvorens recht te doen over de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ingeleid bij schrijven van 2/12/2004: zegt voor recht dat deze vordering, conform de bepalingen van art.198 bis van het decreet van 18 mei 1999 (ingevoegd bij art. 11 van het decreet van 4/06/2003) voor eensluidend advies dient te worden voorgelegd aan de Hoge Raad voor Herstelbeleid.

Stelt de zaak in voorzetting op 18.10.2006 om 9 uur.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van: -----

---- TWEEENTWINTIG MAART TWEEHUIZEND EN ZES ----

Aanwezig: -----

ondervoorzitter, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken,
Substituut-Procureur des Konings;
adiunct-griffier;